

PARSONIEN JOULUTARINA

Etsivätoimisto Etsivä Koira Löytää ja Kadonneen Joulun Mysteerio..

Main Menu

LOKAKUU 2010

Ma	Ti	Ke	To	Pe	La	Su
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31
« Jou						

ARKISTOT

- joulukuu 2007
- marraskuu 2007

BLOGILISTALLA?

- Joulutarina blogilistalla

HALUATKO MUKAAN?

- Ohjeet

TARINAN PÄÄHENKILÖT

- Aino
- Amos
- Arska
- Bessie
- Bono
- Gimma
- Jade
- Jaska
- Kleni
- Kosto
- Mango
- Melli
- Nipa
- Romeo
- Ruutilat
- Sampo
- Sir Chir T Mas
- Ulpu
- Upi
- Uupukki
- Vappu
- Veeti

SIVUT

- Hutkimusraportti
- Infoa kirjoittajille /työnjako
- Tuustatietois

24. Luku, jossa selviää Joulun Mysteeri.

joulukuu 24, 2007

Arska, Kosto, Veeti ja Ulpu lähestyivät ansaa. Heidän valkoiset antenninsa sojottivat takana jännityksestä pystyssä ja väpättivät kiivaasti. Kun he pääsivät kuuloetäisyydelle ansasta (jonka valot olivat kytkeytyneet laukeamisen jälkeen pois päältä jotta kutsumattomat tunkeilijat pysyisivät poissa) he kuulivat ansasta hyväntuulista hyräilyä. "Ei itkeä saa, ei meluta saa, no ei saakkaan, ta-da-da-daa, Joulupukki matkaan jo käy, jos käy, kello käy, däy däy", ansasta kuului. Sen päälle joku röyhtäisi miehekkäästi.

Nelikko katsahti kummissaan toisiansa. Ansaan jäänyt tyyppi ei vaikuttanut olevan kovinkaan peloissaan, päinvastoin. Sen sijaan parsoneita jännitti hieman. Olihan kyse tärkeästä asiasta. "Kuka menee? kysyi Arska ja katsahti muita sen näköisenä, ettei nyt ainakaan itse haluaisi mennä suoraan suden suuhun. Kosta ei kyllä jännittänyt laisinkaan, vaan se huiskutti lantiotaan lämpimikseen, ettei se olisi vain päässyt jähmettymään. Ei Kosta aivan suotta kutsuttu Pispalan Ricky Martiniksi. Mutta toisaalta Kosto ei halunnut vaarantaa lantionliikettänsä, vaan päätti luopua kunniaista ja keskittyä taustatanssimiseen.

Jäljelle jäi siis Etsivätoimiston oma henkilöstö eli Komissaario Veeti Koiranen ja Neiti Ulpu Etsiväinen. "Naiset ensin", Veeti nyökkäsi Ulpulle. "Vaikka heikoille jälle", hän lisäsi hiljaa niin että vain pojat kuulivat sen. Kosto ja Arska tirskuivat Ulpun karvaisen selän takana salaa. Mutta Ulpupa ei ollut eilisen teeren tyttöjä, vaan Ärripurin jälkeläisiä suoraan ensimmäisessä polvessa ja näin ollen luonnetta kyllä piisasi vaikka kohdata mahdollisesti itse Joulupukki silmästä silmään. Ulpu vetäisi monta peräkkäistä kertaa henkeä (mikä näytti siltä että se olisi läähättänyt hermostuneena) ja pomppasi sitten korkealle avaten ansatalon oven ja säntäsi sisään kuin suoraan ketun luolaan tuntematta lainkaan kauhua sydämessään.

Ulpu kuopi mennessään lattiaa pienillä tassuilla , selvitti tiensä eteisen hiekaesteen läpi ja pääsi vihdoin ansan ytimeen. Kolme iloista parsonetsivää seurasi Ulpun kintereillä. He eivät olleet ilmeisesti kuulleet, että piiritystilanteisiin oli tapana tulla hiljaa, vaan koko kolmikko kiljui kurkku suorana erilaisia valikoituja uhkauksia. (Ne jouduttiin valitettavasti tästä kohtaa tarinaa sensuroimaan nuoremman lukijakunnan mielenterveyden säilyttämiseksi.) Ulpu sen sijaan käyttäytyi ammattimaisesti ja suoritti talon tyhjän osuuden tutkimisen äännettömästi ja vasta Joulupukin saavuttaessaan avasi sanaisen arkkunsa.

KATEGORIAT

- aloitus
- Auraus- ja hälytyspalvelu Sivuseikka
- avaruuskoira Galina
- Etsivätoimisto Etsivä Koira Löytää
- Gimma
- lidesrannan Iloiset Pojat
- itä-Suomen filiaali
- Konsulttitoimisto Gimmelin
- Laulajadiiva Jade
- Lepokoti Mutainen Poukama
- Loppu
- Pernon Palkkiometsästys
- Porovuokraamo Klaino
- Romeo ilman Juuliala
- Sampo
- Tarvasjoki
- Turun Murrejen alajaosto TurPan sivukonttori
- Turun Murret
- Viestintäupseeritar Vappu
- Vihä Koiralta
- Virallista

BLOG STATS

- 10,484 hits

Joulupukki, Uupukki, Sir Cris T Mas, Babbo Natale.. millä nimillä hän nyt itseään milloinkin halusi kutsuttavan, istuskeli pirtin keinustuolissa ja lueskeli Nimien Kirjaa. Kirja oli jätetty taloon Joulupukin houkuttimeksi. Poro märehti takan edessä lajitoiverinsa taljan päällä (mikä oli muuten melko brutaalia) uneliaan näköisenä. "Hou hou hou!", tervehti Joulupukki tulijoita viime partaisella naamallaan. "Hau hau hau", vastasi Ulpu tervehdykseen, ja taustakuoro säesti samaa säveltä korkealta ja kovaa. "Onkos täällä kilttejä parsoneita?" Joulupukki kysyi nelikolta. "No minä en ainakaan ole", Ulpu tuhahti ylimielisenä ja vasta sitten hoksasi mitä oli tullut sanottua. Toivottavasti Pukki ei peruuttaisi Ulpun lahjaa tästä hyvästä.

Joulupukki laski Nimien Kirjan käsistään ja risti ryppyiset kätensä. "Minä olen tässä teitä vähän ehtinyt jo odotellakin", Joulupukki lausahti ja sipaisi viiksiään. "Istukaapas lapset alas, niin jutellaan vähän", hän jatkoi. "No niin, senkin kelmi, vihdoinkin saimme sinut ansaan. Alahan laulaa!", Ulpu huusi Pukille. Joulupukki katsahti nuorta kiihkeää parsonneitosta lempeästi ja pukkasi keinustuoliin vauhtia supikkaallan. Ulpu kävi oitis nappaamassa Pukkia varpaasta, sillä se ehti ajatella, että Pukki on säntäämässä karkuun. Ulpu päästi kuitenkin valkoisena salamana varpaasta irti ja istahti poikien viereen toiselle porontaljalle alas Petteri-poron viereen. Ja toivoi, että vaaleanpunainen possu olisi vielä paketissa aattona.

"Sinäkö sen kirjeen lähetit", Veeti kysyi Pukilta. Joulupukki päästi sydämellisen röhönaurun ja hieroi samalla isoa vatsaansa. "Eikös ollutkin aika muheva salajuoni?", Pukki hohotti. Sitten Joulupukki kuitenkin vakavoitui. "Kuten huomaatte, tänä iltana te neljä olette täällä. Luuletteko, että se on sattumaa?" Parsonit katsahivat toisiaan. Arska näki Koston silmissä vinkeää pilkettä ja Ulpun mieltä lämmitti salaa, että Veeti oli mukana seikkailussa ja istui hänen oikealla puolellaan tällä jännittävällä hetkellä.

"Salajuoni? Eikö sinua oltukaan kaapattu?", Veeti kyseli hölmistyneenä. "No, tässähän minä istun, teidän ansassanne. Eli voisi sanoa, että minut on kaapattu", Pukki myhäili. "Mutta kyllä, kirje oli minun lähettämäni ja sillä oli tarkoitus. Kuten tästä Nimien Kirjasta olette ehkä saaneet lukea, tässä on kovasti merkintöjä koko vuodelle. Arskalla on ollut erikoisia juttuja meneillään, Ulpukin on vaihtanut hiljattain kotia ja kinastellut kovasti Veetin kanssa. Veeti on taas aiheuttanut toisinaan harmaita hiuksia Sihteerilleen ja Kosto taas.. sinun karkailuistasi voisi kirjoittaa vaikka kokonaisen kirjaan. Koko Nimien Kirja on samankaltaisia merkintöjä pullollaan. Pukki on ollut *hyvin, hyvin* huolissaan", Joulupukki jutteli.

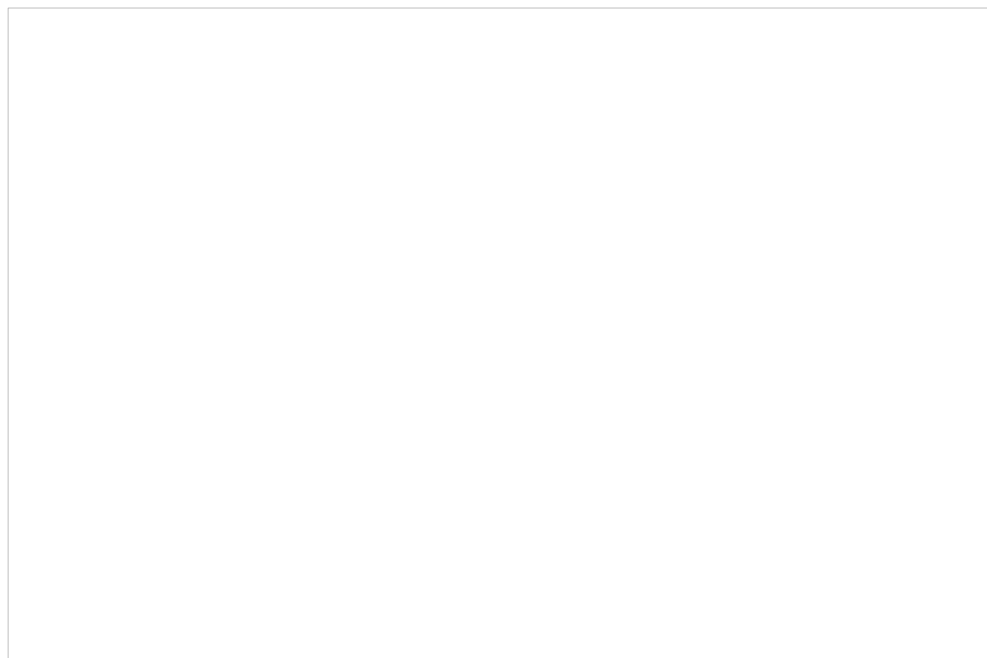
"Oletteko miettineet tässä seikkailujen lomassa Joulun tarkoitusta?", Joulupukki kysyi. Joulun tarkoitus.. parsonella oli tähän jo monta vastausta. Yksi tärkeimmistä oli syöminen, eli kinkku, joka oli vihikoira Niilon tutkimusten jälkeen todettu turvatuksi. Muita tärkeitä asioita joulussa olivat lahjat, pallot ja naisten ajattelu. Sekä Arskan tapauksessa poikien. Jouluun liittyi myös kirjeet, kortit sekä valot. Joulupukki katsoi nelikkoa vakavana. "Siinäkö kaikki, mitä olette joulusta selville?" Pukki kysyi hieman pettyneen oloisena ja huokaisi syvään. "Miettikää vielä, te neljä olette täällä tänään. Sekä minä, Petteri ja Nimien Kirja.

"Minä olen jo vanha ja vähän väsynyt mies. Olen kiertänyt maapallolla jakamassa joulun iloa ja lahjoja lapsille ja pienille koirille yli kuusi sataa vuotta. Tämä nykymaailman hulina ja meno alkaa jo ottaa vanhan miehen pumpun päälle. Nimien Kirja on pullollaan yhä enemmän merkintöjä tuhmista lapsista ja

koirista. Kiltti-merkinnät alkavat olla harvinaisia. Silti Joulupukin postitoimisto meinaa hukkoa lahjatoivepostiin. Eikö teistäkin ole jotain pielessä?” Joulupukki läksytti koiria. Kaikkien korvat ja häntä olivat nyt jo painuksissa ja joka ikinen parsonakentti oli painautunut porontaljalle litteäksi. Omatunto (tai lahjojen menettämisen pelko) oli alkanut jäytää niiden mieliä. Tämä oli ehkä pisin aika ikinä, kun Kostonkin lantio maltoi olla liikkumatta. Vaikka sen mieli tekikin hypätä Pukin syliin ja pussata. Mutta se hillitsi itsensä, sillä se ei tiennyt onko se kilttiä vai ei.

“Entä se, kun minun pallot varastettiin?” Veeti ei malttanut olla kysymättä. Joulupukki myhäili partaansa. “Sitä sinun täytyy kysyä siltä sinun Sihteeriltäsi. Voi olla, että hänellä on jotain kuvitelmia, että sinusta tulisi nöyrempi kun hukkaat pallosi ja joudut miettimään kuinka arvokkaat ne ovatkaan. Sihteerinä täytyy kuunnella, ja äitiä myös, vaikka ei aina huvittaisikaan”, Joulupukki tarinoi. “Siinä sinä olit kyllä oikeilla jäljillä, että jos juo liikaa joulujuomaa, voi tulla huono olo. Mutta liiallinen joulujuomien maistelu on lähinnä aikuisten tuhmaa joulun alla, siitä ei voi teitä koiria ja lapsia syyttää”, Pukki armahti parsonia. Arska viittasi innokkaana, sillä hänelläkin oli Pukilta kysyttävää. “Niin Arska?”, Pukki kohotti kulmiaan kysyvästi. “Minä haluaisin tietää, saanko lahjoja vaikka olen ulkomaalainen ja erilainen ja entä mitä se city-hirvi oikein valehteli ja mitä se Mouhijärven koira sulle jutteli?” Arska pölötti yhteen putkeen. “Hou hou hou, nuori mies, maltahan yksi asia kerrallaan. Mutta, aloitetaan sinusta. Olet suloinen ja vilkas poika, eikä Pukki erottele lapsia eikä koiria rodun eikä alkuperän mukaan. Eli Pukki hyväksyy kaikenlaiset yksilöt, kunhan he muistavat olla kilttejä”, Pukki muistutti. “Jehu taas, se city-hirvi, siinä vasta oivallinen kumppani, myös petoksessa. Se oli uskollinen Pukin apuri vuosia ja se armahdettiin vetohommista pari vuotta sitten. Jehu harhautti teitä hyvin sillä Enklanti-hommalla”, Pukki muisteli. “Mouhijärven koira teidän täytyy käydä itse morjestamassa, jos haluatte tietää siitä enemmän. Pukkia sitoo vaitiolovelvoite”, Pukki lopetti.

“Onko Joulun nyt peruttu, ja lahjat kans”, Kosto kysyi. Kostolla oli ainakin mielessä yksi erityinen lahjatoive, Sampo-vinkulelu:

Veetikin toivoi itselleen omaa mäyräkoiraa, jota hän oli jo salaa Sihteeriltä ihailut. Sihteerinä oli näet hommannut sellaisen jollekin ihmislapselle lahjaksi, mutta kieltänyt Veetiä koskemasta Mauri Mäyräkoiraan.

Joulupukki nousi ylös kiikkustuolista ja tuli aivan lähelle parsoneita. “Se riippuu nyt aivan teistä”, Pukki lausahti. “Ai miten niin meistä? Mitä ME muka voidaan tehdä”, Ulpu kyseli hämmentyneenä. Sen pienet tyttökoiran aivot eivät enää keksineet mitään ratkaisua asiaan. “Joulun tarkoitus on aivan tässä huoneessa, teidän silmienne edessä. Te olette täällä yhdessä, pistäneet pienet päännne yhteen ja ponnistelleet yhteisen hyvän edessä. Pelastaaksenne Joulun. Tässä piilee Joulun salaisuus, mikä ei edes ole mikään salaisuus”, Pukki puheli. “Joulun tarkoitus ei ole syöminen tai lahjat, vaikka ihmiset ja koira niin tuppaaatkin usein ajattelemaan. Joulussa on tärkeintä se, että ollaan yhdessä tärkeiden ihmisten ja koirien kanssa, välitetään niistä jotka ovat yksin, kuten vaikka mouhijärveläinen koira”, Pukki lipsautti. “Ulpulle ja Veetille tämä tulikin jo tässä Joulutarinan edetessä selväksi. Kun Veeti oli kaapattuna, oli Ulpulla ikävä Veetiä. Ja kun Ulpu oli hermolomalla, Veetikin oli tylsistynyt ja ikävystynyt ilman Ulpua”, Pukki muistutti. Niin, ei yksin kannata murjottaa, jos reilun kaverin mukaan saa! Veeti ja Ulpu vilkaisivat toisiaan ja urahtivat ystävyyyden merkiksi.

“Mikäli lupaatte välittää ystävistä ja tehdä kiltteyslupauksen, minä lupaan palata Korvatunturille ja startata aattoamuna lahjojenjakoreissuun”, Pukki sanoi. Parsonit hyppäsivät porontaljalta ylös. “Kyllä me luvataan”, lupasi nelikko kuin yhdestä turvasta. “Miten se tehdään?”, Veeti kysyi. Joulupukki kaivoi selkärepustaan pergamentin ja sulkakynän. “Minulla on tässä valmis asiakirjapohja, teidän ei tarvitse muuta kuin allekirjoittaa”, Pukki esitteli paperinpala. Ja niin parsonit allekirjoittivat kiltteyssopimuksen:

Niin Joulupukki nousi rekeensä ja Petteri asettui sen eteen lähtövalmiuteen. Joulupukki otti Arskan kyytiinsä ja lupasi tipauttaa sen Kajaanissa pois, jotta Arska pääsisi Jaskan luokse joulunviettoon. Oikeasti Pukki kulkee nimittäin nopeammin kuin mitä Veetin tutkimukset olivat osoittaneet. Siinä silmänräpäyksessä Arska, Pukki ja poro olivat poissa. Kostollekin oli tullut jo ikävä isoveljeensä Sampoa, niinpä se heilautti karvaista tassuaan ja jolkotteli jo kohti Pispalaa.

Veeti ja Ulpu palasivat nekin etsiväkoiratoimistolle, jossa heitä odotti iso kassillinen lahjoja Joulupukilta. Eteismatolla oli myös jo pikapostia Korvatunturilta:

“Petteri ja kaverit hyvässä hoidossa ja vahdittuna. T. lines Tornioista”

Veeti huokaisi helpotuksesta. Tehtävä suoritettu. Joulupukki pelastettu. Lahjoja kassillinen. Kaikki hyvin! Pienen painituokion jälkeen Ulpu ja Veeti nakertelivat hetken tyytyväisinä poron luita ja nukahtivat sitten onnelliseen uneen.

Loppu hyvin kaikki hyvin. Sen pituinen se.

Hyvää Joulua!

joulukuu 24, 2007

Lopuksi kaikki parsonakentit haluavat toivottaa uskollisille lukijoilleen ja vaneilleen erittäin lämpöistä ja mukavaa joulua!

Bono ja Bessie

Kysää Joulua
k. Mango, Amos + perhe

Mustaa Joulua ja Valkeampaa Uutta Vuotta!

Sampo ja Kosto

Kleni ja Aino

Arska ja Jaska

Gimma ja Melli

Upi

Romeo

Vappu

Rauhallista Joulua!

Veeti ja Ulpu

*** Ratkiriemukkaan Rauhallista Joulua ***

Nipa ja Jade

*Hyvää Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta!
Merry Christmas and a Happy New Year!*

Ruutilat

Posted in [Loppu](#) | [Leave a Comment »](#)

Luku 23, Mä oon ihan sekaisin.

joulukuu 23, 2007

Lähtökohdat ovat nyt nämä; Pojat saapuivat torstaina illansuussa kuuden aikayksikön päähän Kajaaniin. Taas perinteisellä kaavalla diktaattori pysäytti mobiilin kahdesti matkan aikana. Koko suku oli koolla, mukaan lukien poikien serkkupoika, ihmisrotuinen pieni ihminen. Niin pieni, että hän liikkui, muttei puhunut. Työnsi aina vaan sormiaan jommankumman pojista sieraimiin. Ja nyt Arska oli kuitenkin Tampereella ansan luona. Pysyttekö te kärryillä? ”Minä en ainakaan”, tunnusti Arska. ”Ja tekstin tuottaminenkin on ollut ongelmallista diktaattorilla, siksi saatte lukea tekstin vasta nyt” Arska selventää.

Mutta, ei mitään, Arska on nyt siis Tampereella lapsuudenystävänsä Koston kanssa. Arska on käsenyt Koston hälyttää Veetin ja Ulpun paikalle, sillä ansassa oli joku.

Arskalla itsellään oli niin matala ääni, ettei se olisi kuulunut ehkä niin hyvin. Ja olihan Kosto nyt ihan ammatti sireeni.

Pojat hiipivät hiljaa ansalle. He eivät saaneet paljastaa itsejään. Paitsi ai niin, äskeisen sireeni hälytyksen jälkeen he päättivät ruveta kävelemään normaalisti. Lienee syytä lopettaa hiipiminen, he olivat paljastuneet.

Samalla hetkellä Veeti ja Ulpu kipittivät paikalle. Kaikki neljä etenivät rintamassa kohti ansaa. Arska käveli tiukasti Veetin ja Koston välissä, ai miten ihanalta kahden miehen lämpimät lihakset tuntuivat omiaan vasten.

Juuri silloin Jaskalta tuli msn-viesti Arskan vastaanottimeen. Diktaattori oli kaivanut kameransa esille Kajaanissa ja Arskaa huudeltiin ryhmäkuvaan parhaillaan. Hän ei saisi jäädä kiinni siitä, että olikin tällä hetkellä Tampereella. Onneksi valokuvassa käyminen ei vienyt kuin nanosekunnin ja tiukka rintamassa kulkeminen ansaa kohti sai taas jatkua.

Oli niin pimeää ja ansan led-valot häikäisivät todella pahasti kaikkien koirien silmiin. He olivat nyt lähellä. Jokin ansassa liikautti. Jokin punainen ja ruskea. Haisi kinkulle. Ja poronlihalle, nam.

Oliko ansassa itse joulupukki? Huomenna on aatto. Lahjojen saaminen jännittää. Voisiko pukki ikinä hyväksyä Arskan erilaisuuden? Miten ihmeessä tällainen aikamatkailu on mahdollista? Kostaako joku valehtelevalle porolle, city-hirvelle? Kuka kumma on Mouhijärven kotia vaihtanut koira vai oliko se pelkkää väärinkäsitystä? Jännittävä loppuratkaisu huomenna, toivottavasti enemmän reaaliajassa, kuin nämä pari edellistä ☐

Posted in [lidesrannan Iloiset Pojat](#) | [2 Comments »](#)

22. Hälytyspalvelu ja Haukansilmä

joulukuu 22, 2007

Seuraava aamu Tampereella koitti hyvin mustana, suorastaan synkkänä ja lumettomana. Auraus- ja hälytyspalvelu Sivuseikka oli uurastanut jälleen koko yön Mansesterin kaduilla syöden kaiken yön aikana sataneen lumen. Kaloripitoisen aterian jälkeen Sivuseikka, eli Kosto, oli täynnä energiaa ja vatkasi lantiotaan sivusuunnassa kuten latinojuuret omaavan miehen kuuluukin. Virkamies Sampo katsoi moista elostelua tympeästi. Se ei lainkaan muistanut käyttäytyvänsä nykyään itsekin hyvin usein kuin vauva. Itseasiassa tuo hetki olisi käsillä taas nopeammin kuin Virkamies ehti kissaa sanoa. Oikeastaan Virkamiehen ei kannattanutkaan usein sanoa itselleen kissaa, sillä se oli sana joka sai virkamiehen menettämään itsehillintänsä.

Hyvin pian ovikello soi ja Virkamies sekosi täydellisesti. Se alkoi reuhaamaan ovea vasten, eikä suinkaan istunut kauniisti paikoillaan kuten eräs possunrakastaja Turusta. Auraus- ja hälytyspalvelun toimitusjohtaja Kostonautti juoksi eteisestä olohuoneeseen ja olohuoneesta eteiseen, ja huusi kamalalla äänellään niin, että naapuritkin kuuroutuivat: "Ovella oli joku! Joku oli ovella! Ovi oli jokulla!"

"Puuuh, ovella oli Annu!", Sampo puuskaisi hälytysajoneuville. Annu oli Virkamiehen ja Koston mielestä ihmisten karkikastia. Sen nimikin alkoi A:lla niinkuin Agility! "Agility on parasta! Parasta on Agility! Annu on Agility!", hälytysajoneuvo ujelsi. Sihteeri avasi oven ja Sampo pussaili Agilityä, eikun Annua, intohimoisesti. Ehkäpä sen olisi taas mahdollista saada munkkeja?

Kostonautti teki sillä aikaa omia tutkimuksiaan Annun kassilla. Se nimittäin tiesi, että tehokkain tapa mahan täyttämiseen oli omatoimisuus. Kassista ei kuitenkaan löytynyt mitään mahantäytettä vaan Koston suureksi hämmästykseksi vetoketjun alta pilkisti sen lapsuudenystävän Arskan suloiset kasvot. Arska tillitti Kostoa kassista suurilla silmillään ja kähisi hiljaa: "Maailman etevin, ihkuin ja komein etsivämies Veeti Koiranen tarvitsee meitä! Meidän on KARATTAVA noiden vanhempien ukkojen ja orjanaisten ikeestä.. NYT!". Samassa Arska syöksyi ulos kassista, juoksi ovesta ulos ja Koston ei auttanut kuin seurata perässä. Sampo ja hölmistyneet sihteerit jäivät seisomaan eteiseen kuin suolapatsaat pikkupoikien kadotessa aamun pimeyteen.

Koston naama loisti ilosta: "Niiden on aivan mahdotonta seurata meitä tässä pimeydessä! Olen syönyt kaiken sataneen lumen melkein koko Suomen maasta ja ihmisten on hyvin vaikea nähdä eteensä." Todellakin, poikien sihteerit jäivät talon portaille seisomaan eikä Virkamiehestäkään tuntunut olevan niille apua jäljityspuuhassa, sillä sen mielessä pyöri jälleen vain munkit ja ruokailu.

Arska sen sijaan näki suurilla kauniilla silmillään sitäkin paremmin ja aloitti matkan kohti Veeti Koirasen asettamaa pukkiansaa Koston laukatessa sen vierellä. Arska oli jo iltalenkillään koirapostissa saanut tiedon pukin matkasta kohti Tamperetta ja tuon ihanaisen etsivän nerokkaasta ansasta, mutta pääsi järjestämään pakomatkan ja reissun hälytyspalvelun luo vasta nyt. Pojilla oli siis kiire! Vauhdista nuorilla pojilla ei onneksi ollutkaan pulaa, joten ansan

viekoittelevat valot alkoivat pian vilkkua niiden silmissä. Itseasiassa tarkkasilmäinen Arska havaitsi ansassa jotakin hyvin epäilyttävää, ja huusi Kostolle: HÄLYTÄ, KOSTO! HÄLYTÄ ETSIVÄ KOIRANEN!

Ja niin Kosto hälytti. Se käytti kaikki isältään perityt äänenlahjat ja hälytti, jotta Etsivätoimiston Veeti ja Ulpu saapuisivat paikalle mahdollisimman pian.

Mitä haukansilmäinen Arska näki ansassa? Uskaltavatko pikkupojat mennä tutkimaan ansaa lähempää? Kuinka pian Etsivätoimiston elukat reagoivat hälytykseen?

—

(akkuteknisistä ongelmista johtuen multimediamateriaalit päivittyvät tähän tarinaan vasta sunnuntaina 😊)

Posted in [Auraus- ja hälytyspalvelu Sivuseikka](#), [Iidesrannan Iloiset Pojat](#) | [Leave a Comment »](#)

21. Luku, jossa Veeti Virittelee Ansaa

joulukuu 21, 2007

Perjantaiamu koitti Tampereella mustana. Koko Suomesta kuului kurjia ja kuraisia uutisia: joulu tulisi olemaan tänä vuonna lumeton ja pimeä. Komissaario Veeti Koiranen viivytteli viimeiseen asti heräämistä, edes kirkasvalolamppu tai linnunlaulu-cd eivät olisi auttaneet Veetiä heräämään ripeämmin. Edellisyönä sen oli täytynyt vääntäytyä pedistään kesken uniensa komentamaan rappuun tunkeutunutta Aamulehden jakajaa. Neiti Ulpu Etsiväinen kuitenkin hoputti Veetiä ja kävi toistamassa herättelyrituaaliaan (päättäväistä suukottelua) niin kauan, että Sihteerin ja Veeti kamposivat itsensä ylös. “Äkkiä nyt, on päästävä Arboretumiin lukemaan koiraposti”, Ulpu ulputti jo ulko-ovella.

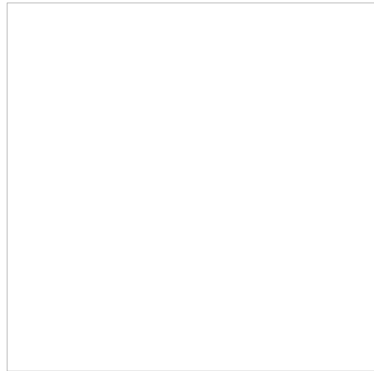
Arboretumissa odottikin jo postitolpalla viesti Turun suunnalta. Jade sieltä viestitti, että Babbo Natale oli lähtenyt reellä kohti pohjoista. Babbo? Kuulosti hieman pallosta, Veeti tuumi. Mutta tämä oli taas sen saman tyyppin salajuonia, uusi salanimi. Mutta eipä etsiväkoiria enää noin vain hämättäisikään! Veeti nimittäin oli huomannut, että pallojen poisto ei välttämättä ollut ollut paha juttu, vaikka se vielä kurjalta tuntuikin jos sitä ajatteli. Veetin oli ollut paljon helpompaa keskittyä asioihin viime aikoina, toki se rakasti edelleen naisten tuoksua mutta nyt myös muut ajatukset mahtuivat sen päähän, kuin vaaleanpunainen ja läähättävä rakkaus.

“Pukki lähtenyt pohjoiseen?” Ulpu ihmetteli. Mitä on Turusta pohjoiseen? Sinne johtaa tie numero kahdeksan, ja matkan varrella on eräs länsisuomalainen kaupunki. Siellä ei tosin tunnuta olevan kovin vieraanvarasii:

Mitä helvetti kaik maalase on tän tuppamas

tulla Savost
tulla Hämest
tulla Lapist
tulla Peräpojolan takka
ja jos neekki nyy viäl mut kon Turustakki tunketa.
Seistän tollotetta joka paikas tiäl
haista sualt
ja puhuta nii huano suameakki.

Näin meinaan oli haastellut eräs lautilalainen [runoilija](#). Ei, Pukki tuksin oli Turusta pohjoiseen lähtenyt. Joten jos Pukki mieli pohjoiseen, hänen täytyi lähteä ystietä ja kulkea Tampereen kautta.

runoilia ja lehemä

Tämä oli etsiväkoirien kannalta erittäin hyvä tieto. Nyt olisi selvitettävä pikimmiten, mihin ajan kohtana Pukki suurinpiirtein saapuisi Tampereelle. Veeti Koiranen etsi internetistä poron tekniset tiedot ja löysikin ne helposti oman kotikapunkinsa Tampereen päivittäisestä julkaisusta, [Aamulehdestä](#), joka ihmiset käyttivät koirapostin korvikkeena uutisten välitykseen.

Poro (Rangifer tarandus)

Koeajoyksilön nimi: Petteri

Tyyppi: 3-vuotias hirvas, nelimahainen märehijä

Paino kg: 120 (norm. hirvaat 90–180)

Nopeus km/h: 30 (max.)

Ravinto: luomu- ja kuivaheinä, jäkälä, luomukaura, Poro-Elo-tiiviste

Laskettu käyttöikä: 10 vuotta

Käyttölämpötila: – 40 – +30 C

Plussat:

Sitkeä alavääntö ja kunnioitettavasti voimaa.

Itseuusiutuva: kasvattaa joka vuosi uuden turkin ja sarvet.

Toimii biopolttoaineilla.

Miinukset

Nelivedon toimintarajoitukset

Itsepäisyys.

Kovin suuret sarvet vaikeuttavat huoltotöitä.

Jos Posankan luota Tampereelle olisi noin 170 kilometriä ja Petteri kulkee 30 kilometriä tunnissa, Joulupukilla kestäisi ilman lepotaukoja vain kuutisen tuntia Tampereelle. Mutta täytyy ottaa huomioon että poro vetää perässäänsä lihavaa Joulupukia ja hänen rekeäänsä, jolloin poron matkanteko hidastuu 20 kilometriin tunnissa. Tällöin matka-ajaksi saadaan 8,5 tuntia.

On huomioitava myös, että poro taittaa matkaa poronkusemissa. Se tarkoitti sitä, että sen täytyy pysähtyä pissalle 7,5 kilometrin välein. Tämä tarkoitti lähes kahtakymmentä ja kolmea lepotaukoa matkalla. Jos jokainen tauko kestäisi keskimäärin viisi minuuttia, Joulupukin matka pitenisi 113 minuutilla eli lähes kahdella tunnilla.

Mutta koska Pukki oli lähtenyt Turusta matkaan vasta iltapäivällä, pimeä laskeutuisi ennen kuin Pukki olisi ehtinyt edes Loimaalle. Pukki oli jo vanha mies ja väsynyt, eikä sillä ollut kovin kiire takaisin Korvatunturille, joten olisi oletettavaa että Pukki ottaisi huoneen jostain piilopirtistä ja nukkuisi siellä hyvä yöunet. Näin matkaan saataisiin yhdeksän lisätuntia.

Näiden laskutoimitusten jälkeen Veetin pää oli jo vähän sekaisin, mutta se sai Joulupukin ja poron kokonaismatka-ajaksi Turusta Tampereelle 19,5 tuntia. Veeti katsahti aurinkoa, ja totesi, että nyt etsiväkoirilla olisi jo kiire. Heidän täytyi lähteä pikimmiten rakentamaa Pukille ansaa ja tehdä kunnon väijytys.

Neiti Ulpu Etsiväinen oli katsonut kerran 101 dalmatialaista videolta. Se muisti, että elokuvassa kadonneet dalmatiankoiran pennut löytyivät koirien nerokkaan viestihaukkuketjun avulla. Ulpu päätti toimia ennen kuin ajatteli (mikä oli parsonille ominaista) ja huikkasi saman tien kiertoviestin ilmaan:

”Jos kuulet tämän, hauku viesti eteenpäin. Joulupukki tulossa Turusta. Jos näät Joulupukin, pistä haukku takaisinpäin ja kerro missä asti pukki tulee”

Näin alkoi pian Pirkanmaan seudulla kuulua useita perättäisiä haukahduksia, joita satunnaiset ihmiset jäivät hetkeksi ihmettelemään ja jatkoivat sitten matkojansa.

Miten Pukki saataisiin satimeen? Komissaario Veeti Koiranen mietti erästä jo aiemmin saamaansa jouluun liittyvää vinkkiä. Vappu oli runoillut Veetille, että ihmiset virittelivät jouluna valoja ikkunoihinsa. Ilmeisesti tämän täytyi johtua siitä, että koska keskitalvella oli niin pimeää, Joulupukki näkisi kaukaa ne talot, mihin häntä toivottiin käymään ja osasi suunnistaa oikeille oville. Koska Veeti Koiranen on luonteeltaan hieman tosikko, hän päätti tehdä kaikki viimeisen päälle. Niinpä hän kävi virittämässä kunnon ledit Joulupukin houkuttimeksi:

Jos näillä välkkeillä ei saada Pukkia satimeen niin ei sitten millään! Ulpu jäi kuulostelevaan haukkuviestä:

Pian saapuikin paluupostissa viestiä:
"Pukki nähty Mouhijärvellä , juttelemassa kotia vaihtaneen koiran kanssa."

Miten käy? Jääkö Pukki Veetin satimeen ? Mitä Pukki jutteli Mouhijärveläisen koiran kanssa ? Nyt alkaa olla jännät paikat, sillä radiosta soitettiin juuri "Kolme yötä joulun on", eli alkaa olla TODELLA kiire. Onneksi Etsivä Koira Löytäällä on apunaan parhaat ja sukkelimmat akentit: ADHD-Aska ja pusunhimoinen Kostonautti.

Posted in [Etsivätoimisto Etsivä Koira Löytää](#) | [2 Comments »](#)

20. Luku, jossa Diiva keskeyttää joulukiertueensa

joulukuu 20, 2007

Kolahdus..... Akenttien postilaatikkoon on saapunut postia ja kannen kolahtaminen herättää Diiva-Jaden makoisilta uniltaan tai ei neiti mitään unta nukkunut vaan oleili taas omassa haavemaassaan. Olihan hän muutama viikko sitten taas tulisesti pakahtunut ihanaan Mansen etsiväkoiraan ja mietti miten tästä kahden koiran sopasta keittäisi liemen. Muutama hämäävä hännän heilaus ja niin lähti Komentajanainen viemään häntä laatikolle katsomaan mikä sen äänen oikein aiheutti. Paljon oli postia kertynytkin laatikkoon hyvä kun tuo nainen ne jaksoi sisälle kantaa, laiskuutta tai huonoa kuntoa mutta saisi olla ripeämpi sillä Jaden nenään kävi tuttuakin tutumpi tuoksu.

Malttamattomana Diiva esitti taas monet eteistemppunsa ja joutui palkkioksi arestiin pöydän alla olevaan laatikkoonsa. "Ei auta kuin kohtaloonsa tyytyminen" totesi Jade harmissaan. Vaan eipä ollut Komentajanainen huomannutkaan että Komissaario Veetin lähettämä kirje oli tipahtanut laatikon raosta suoraan Jaden nenän eteen, kuin tarjottimelle. Raivoisan kiihkeästi nuuskuttamalla Jade päivitti viimeisimmät tiedon jyvät joulun ja pukin kohtalosta. "Hih, Upiahan on helppo jäynäyttää pikku-mustalla" totesi Diiva iloisesti "Mahtaakohan Veeti pitää mustasta vai onko punainen joulun väri?" hän mietti tohkeissaan.

"Punainen, punainen....punainen.....Caribia..... Uupukki..... miten ihmeessä nämä tuntuvat nyt niin kovin tutuilta ja miten se possukin maistuisi"

Jade päätti kysyä asiaa mukamas viisaammalta eli Nipalta, mutta koska Nipalla oli alkanut liitotauko ei herraa tahtonut millään sada hereille, Komentajanainen ilmoitti että Arvon Herra Agiliitäjä saisi nyt olla rauhassa ja levätä sekä ladata akkunsu ensi vuotta varten eikä Jaden sopinut herättää häntä horroksestaan.

"Levätä, ladata akkunsu" ihmetteli Jade "miten sillä nyt on aikaa sellaiseen kesken suuren riisin, Joulun on kaapattu ja yöt vain vähenee, 4 yötä jouluaattoon" pohti neiti itsekseen.

Ei auttanut muu kuin vikitellä Komentajanainen matkalle Turkuun, passit piti hakea esille ja pelastusliivit pakata autoon sillä saaresta poistuminen on aina

oma haasteensa. Kiire on kova joten Jade toivoi että Kartano liikkuisi tällä kertaa Täikkösen kovaa vauhtia eteenpäin. Muistinsa syövereistä hän kaivoi esiin kuvan vaaleanpunaisesta Upinkin possua isommasta otuksesta jolla oli jotain tumman punaista päässään.

vasemmalla: Posankka jouluisissa tunnelmissa, oikealla posankka ja kinkku

Mahtaisiko siinä olla jotain tarkistettavaa.....

Saapuessaan isoa valtatieä Turkuun näkee Jade Posankan tien vieressä, “Pysäytä heti” hän huutaa kiihdyksissään. Kartanosta jää vain mustat raidat tienpintaan auton pysähtyessä kuin seinään Posankan viereen. Jade hyppää autosta ja nuuskii Posankan vierustaa. “Autatko heti vai kutitanko?” hän kysyy. Posankka päättää kutittelun jälkeen auttaa pulassa olevaa pastoria. “Kerro huolesi” se hönkii Jaden korvaan. Neiti on niin täpinöissään ollessaan ilman Nipaa ja tykittää kysymyksiä tauotta ilmaan,

“Oletko nähnyt Joulupukkia? Onko täällä ollut tonttuja? Ostatko mulle possun lahjaksi? Onko täällä näkynyt mitään outoa? Kuuluuko mitään ääni? Onko parkkialueella kenties ree’en jälkiä? Missä on Petteri?”

Posankka päättää vastata heti mukisematta kovapäiselle Diivalle peläten joulukiertueen lippujen menetystä, “Olen nähnyt, on käynyt, pyydä Komentajanaiselta, on, kuuluu ja jälkiä on paljon mutta Petteriä en ole nähnyt.”

“Täällä on asustanut monia monia päiviä punaiseen isoon nuttuun sonnustautunut partainen vanha herra, hänen nimensä on Babbo Natale ja juuri tänään hän on lähtenyt rekensä kanssa pois kohti pohjoista” mumisi Posankka.

“Meitä on huijattu” Jade totesi “pukilla on liian monta salanimeä”

Näinhän se on, aliaksia on liikenteessä, Nipakin on tauolla mutta tallessa. Jade päättää käyttää Caribbean morsetuslaitetta ja lähettää pistekirjoituksen pikana Tampeelle Etsivätoimistoon.

.....Pukki nähty.....Babbo Natale nimi tunnistettu.... pidän sinusta.....punainen..... tontut.....

Pohjoinen.....reki.....

Caribbean pistekone on jumiutunut jostain kummallisesta syystä, tuntuu että osa viestistä häviää.... mitä täällä oikein tapahtuu? Jadekin päättää keskeyttää kiertueensa, laulaminen sohvan reunalla päivisin on siis hetkellisesti pois television kello 13 ohjelmistosta. Joulukuukello on sana kaikkien huulilla mutta ehtiikö Etsivätoimiston väki ajoissa joulupöytänsä, vai tuleeko sellaista?

Ovatko tontut juksanneet akentteja? Pääseekö pukki perille vai tuleeeko matkaan mutkia? Saako Veeti Jaden lähettämän pisteviestin vai päätyykö se Neiti Etsiväisen käsiin? Miksi osa viestistä häviää matkalla? Ymmärtääkö Veeti salakirjoituksen pisteiden välissä? Onko punainen joulun väri? Miksi pukki olikin salanimellä Caribialla? Miksi akut pitää ladata?

Pysy Kanavalla sillä päivät käyvät vähiin ja tarina vain tiivistyy, yöt jouluun on laskettavissa jo tassuin.

Posted in [Laulajadiiva Jade](#), [Turun Murrejen alajaosto TurPan sivukonttori](#) | [1 Comment](#) »

19. Luku, jossa kuulustellaan punanuttua

joulukuu 19, 2007

Ulpu palasi viikonlopun jälkeen takaisin kaupunkiin Komissaario Veeti Koirasen luo levänneen ja virkeän näköisenä. Se aivan puhkui uutta intoa. Kummallakin parsonetsivällä oli toiselle isoja uutisia, ja heille meinası tulla pientä kiistaa siitä, kumpi saisi kertoa omansa ensin. “Otetaanko paini ja päätetään sillä?”, Veeti ehdotti koska uskoi olevansa helposti vahvempi ja voittavansa Ulpun vaikka silmät sidottuina. “Otetaan vaan”, Ulpu vastasi ja oli heti valmiina matsiin.

Matsi oli tiukka, mutta Veeti jäi kuitenkin tällä kertaa kakkoseksi Ulpun saadessa Veetistä hyvän puolinelssonin. Niinpä hän sai kertoa tarinansa ensin.

Ulpu oli herännyt aamuvarhaisella säkkituolistaan. Lepokoti Mutaisen

Poukaman henkilökunta nukkui vielä sikeää unta vuoteissaan. Ulpu muisti edellispäiväisen retkensä metsään, ja muistipa saaneensa mehevän tontun saaliiksi. Häntä kiukutti hieman, että oli tullut huijatuksi ja joutunut tiukan kuulustelun sijaan viettämään lauantai-iltansa saunoen ja nukkuen.

Niinpä Ulpu nousi säkkituolistaan ja hiipi hiiren hiljaa ulko-ovelle ja luikahti siitä pihamaalle. Maaseutu oli vielä sinisen aamuhämärän peitossa, kun Ulpu otti pihasta eilispäiväisen vainun ja kipitti sitä myöden metsään.

Juostuaan kolmen peninkulman päähän Lepokodista Ulpu saavutti metsäisen aukion. Jo kaukaa hän näki toivomansa: tonttu oli edelleen kantoon kahlittuna. Viimeiset metrit tontun luo Ulpu suorastaan lensi:

“No tullaan sitä sieltä vihdoinkin”, tonttu mutisi yrmeänä. “Kauan sulla kestikin”,

se tuhahti. "No anteeksi nyt vaan, mutta mut huumattiin, jos et sattunut huomaamaan", Ulpu näsäili takaisin. "No oli tosi reilusti tehty jättää toinen kettingillä kahlittuna ja pipa silmillä yöks puuhun keskelle mettää", tonttu marisi. "No sori nyt vaan kääpiö, mut mulla on kyllä syyni sun vangitsemiselles", Ulpu kivahti takaisin. "Aloitetaan kuulustelu vaikka siitä, että miten se ihminen ei eilen sua nähnyt vaikka sä siinä selvästikin olet?", Ulpu ihmetteli. "Kerron, jos lasket mut irti", tonttu mulkaisi Ulpua pipan sisällä (sitä Ulpu ei tietenkään voinut nähdä). "Lupaatko ettet juokse karkuun?", Ulpu vannotti. "No lupaan lupaan, enhän mä ees pysty liikuttaan jalkojani, kun ne ovat niin puutuneet koko yön seisomisesta", tonttu vastasi hieman loukkaantuneen oloisena. "Mieti nyt ite, jos et sais ees pissalla käydä".

Ulpu otti kaulapannastaan pienen avaimen ja avasi kettingissä olevan munalukon ja vapautti tontun. Tonttu venytteli kohmeisia jäseniään ja hyppeli hullunkurisesti ympyrää lämmetäkseen. "No, se ihminen ei nähnyt tietty mua siks, että mä olin näkymätön", tonttu aloitti. "Mieti nyt, miten me voitais vakoilla teitä koiria ja lapsia, jos te näkisitte meidät? Ei mitenkään! Siks me osataan tekeytyä tarpeen vaatiessa näkymättömiksi", tonttu selitti Ulpulle. Niinpä tietenkin! Olipa Ulpu ollut typerä.

Neiti Ulpu Etsiväinen piti tontulle pitkähkön kuulustelun. Hän kyseli tontulta, oliko Arskan ja Jaskan tapaama poro tontun tuttuja ja puhuiko se totta. "Ai se city-hirvikö? No, miten sen nyt ottaa. Jehu on karannut Korvatunturilta muutama vuosi sitten, koska se oli jo liian vanha eikä enää jaksanut kiskoa Pukin rekeä. Kyllä Jehu osittain tottakin puhuu, mutta en kyllä tajua mistä se on sen Enklannin tähän vetänyt", tonttu tuumaili. "Mutta Pukkiko on stressaantunut?" Ulpu varmisti. "Joo, no niin kait siinä sitten on päässyt käymään. Pukki lähti parisen kuukautta sitten kylpylälomalle ja jätti meidät tontut ja vaimonsa Joulumuorin kotiin Korvatunturille ahertamaan hiki hatussa. Eikä ole sen jälkeen sanaakaan Pukista kuulunut", tonttu tuhahti. Sitä selvästi sapetti, että toiset raatoivat töitä punaisissa nutuissaan kuin työn orjat sorron yössä ja Pukki voi jossain paksusti ja "lepäsi".

Ulpu kyseli vielä tontulta, eikö tämä ollut huolissaan siitä että Joulukuukuu on kaapattu. "No ei tässä mitään huolissaan kerkiä olemaan, kun pitää pipa viuhuen juosta vakoilemassa lapsia ja koiria ja se aika mitä yli jää, raataa lahjatehtaalla lahjojen parissa. Nykylapset ovat menneet aivan holtittomiksi lahjatoiveittensa kanssa, enää ei riitä ne sukset tai polkuauto. Pitää olla pleikkareita ja ämpeekolmosia ja beibibörnejä ja ties mitä hienouksia mistä ei vielä minun nuoruudessa oltu kuultukaan", tonttu nurisi. "Koirillekin pitää olla aktivointileluja ja kongeja ja jopa vaatteita ne ryökäleet nykyään käyttävät", jatkoi tonttu vedettyään ensin kiivaasti henkeä.

"Just", Ulpu tuumasi. Sitten hän katsahti taivaanrantaan ja huomasi että päivä oli valkenemassa. "Hei, mun täytyy nyt mennä, mutta kiitos tiedoista ja anteeks se vangitseminen", Ulpu huikkasi mennessään. Sen täytyi ehtiä takaisin Lepokoti Mutaiseen Poukamaan ennen ihmisten heräämistä. Juuri, kun se sai hiiviskeltyä takaisin säkkituolilleen ja teeskenneltyä nukkuvaan, ennen kuin herätyskello pirautti hyvän huomenen toivotukset Lepokodin omistajapariskunnalle.

Sen jälkeen päivä oli sujunut mukavissa merkeissä ja Ulpu oli käyttäytynyt oikein nätisti ja päässyt hyvin arvosteluin illalla takaisin kotiin.

Veeti oli kuunnellut Ulpun tarinaa korva tarkkana. Sen jälkeen hän kertoi etsiväkoiratoimiston saamasta kirjeestä (Korvatunturilta, tontuilta). Ulpun

vangitseman ja kuulusteleman tontun tarina teki Korvatunturilta tulleen kirjeen aidon oloiseksi. Veeti oli pohtinut myös tarinan aikaisempia käänteitä. Jade ja Nipahan olivat lähettäneet Turun suunnalta kuvan lentokoneesta, jonka kyljessä oli Joulupukin kuva. Oliko Joulupukki lentänyt kylpylälomalle Turkuun? Mutta Ulpun puolikaima, Turun seudulla vaikuttava Upihan oli juuri lähettänyt viestin, että Joulupukki ei ollut kylpylässä kirjoilla. Tämä uutinen ei kyllä ollut kovin ilahduttava käänne, vaikka Ulpu olikin kovin iloinen ja innostunut Upin lähettämästä possukuvasta. Kunhan vain joulukiireet olisivat ohi, Ulpu saattaisi jopa lähteä Turun suunnalle possuilemaan. No, takaisin asiaan...

Veeti kyllä oli salaa miettinyt sellaistaikin vaihtoehtoa, että oliko Pernon nuorempi konstaapeli, palkkionmetsästäjä Upi vielä tarpeeksi kypsä etsivähommiin. Upihan oli juuri rauhottomuuskuurilla ja lisäksi kaunis Jade tuntui kovasti sekoittavan nuoren adoniksen päätä. Veeti ei ollut kovin vihainen, sillä hänellä oli hyvinkin tuoreessa muistissa, miten naisten ajattelu saattaa joskus pistää hieman hutiloimaan rikostutkimuksessa. Nuorempana hän oli tehnyt montakin kohtalokasta virhettä, joista ei nyt sen enempää.

Mutta pitäisikö sitä Turun kylpylävaihtoehtoa tutkia vielä vähän lisää? Lentokone oli nähty Turun liepeillä ja lisäksi Joulupukilla oli Turussa valmiiksi jo tuttuja (Turun Linnan Tonttu-Ukko jos muistatte). Mitä jos Joulupukki oli kirjautunut kylpylään salanimellä? Uupukki? Sir Cris T Mas? Tyypillä tuntui riittävän näitä aliaksia. Tai mitä jos Joulupukki oli jo kirjautunut kylpylästä pihalle? Oliko Upi muistanut tiedustella myös viime viikkojen tilannetta?

Veeti jätti Ulpun ihailemaan Upin lähettämää possukuvaa ja päätti palata Jaden kanssa asioille. Olihan tuo hemaiseva neito onnistunu viime kerrallakin antamaan jonkin moisia vinkkejä etsivätoimistolle. Veeti Koiranen päivitti viime aikaiset kuulumiset ja pisti ne Sihteerin auton takarenkaaseen. Sihtööri näet oli lähdössä Turkuun viettämään jonkun ihmissukulaisen kahlejuhlia ja viesti kulkeutuisi näin kätevästi paikan päälle.

Toivottavasti vain Jade on hereillä ja saa Veetin viestin...

Posted in [Etsivätoimisto Etsivä Koira Löytää](#), [Lepokoti Mutainen Poukama](#) | [1 Comment](#) »

---

18. luku: Jouluun keskittymisen häiriö

joulukuu 18, 2007

Simpsakan Ulpu Etsiväisen ollessa hermolomalla hoitolassa ja Etsiväkoira Veetin ihmetellessä Korvatunturilta tullutta kirjetä, Pernon Palkkiometsästäjä Urpo also known as Upi oli kuullut jo huhua Joulun mysteerisestä katoamisesta.

Samalla sekunnilla Rouva Plösön, Upin niin kutsutun omistajan faxiin, narahti kopio Veeti Koirasen avaamasta kirjeestä. Veeti oli selkeästi ajatellut Palkkiometsästäjän suuria palloja, jonka vuoksi oli faxannut vinkin Pernoon purtavaksi.

... lähti kylpylään rauhoittumaan... olisi pitänyt jo palata... "mitäs ihmettä?" ounaili Upi. Vai että Joulupukinkin täytyy rauhoittua. Urpo tunsii silkkää myötätuntoa Joulupukkia kohtaan, sillä myös Pernon Palkkiometsästäjä oli joutunut rauhoittumiskuurille. "Ehkä kaikki lahjakkaat ja karvaiset, joutuvat rauhoittumaan ennen Joulua" päätteli Upi pienessä päässään.

Urpoa ihmetytti myös Veeti Koirasen kohtalo pallojen menetyksestä. Tulisiko Veetin emäntä ja veisi hänenkin pallot? Mitä pippurinen Paraisten parson Jade siihen sanoisi? Diiva... auuuu... "keskity Urpo keskity", manasi Palkkiometsästäjä itseään, ei saa antaa naisten sekoittaa päätä. Rouva Plösö on pallojen lähdöllä uhannut heikkoina hetkinä, mutta luopunut ajatuksesta loppumetreillä. Nyt on siis rauhoittutava ja keskityttävä Mysteerion selvittämiseen.

Urpo nakkasi muutaman anti-adhd lääkkeen kitusiinsa, jotka Plösö oli kätevästi piilottanut piparin sekaan.

Nappien voimalla bountyhunter yritti vaipua nirvanaan. "Kylpylä, rauhoittuminen, kylpylä, rauhoittuminen... hah, Caribia!" Joulupukki on Turussa! Nyt on siis selvitettävä, missä päin Turkua on Caribia ja onko Joulupukki todella tässä kylpylässä huiluttamassa partaansa, vahaamassa viiksiään ja putsauttamassa

korviaan. "Onkohan sillä joku nainen, kun se itseään niin tuunaa?" Virnisteli Urpo.

Rouva Plösö ja hänen aviomiehensä Kalju Nuppi pukivat Pernon pelätylle Palkkiometsästäjälle lämpökerraston päälle ja lähtivät lyllettämään pitkin katuja. Upi tutki hajuja etsien vinkkejä voisiko Joulupukki olla Caribialla. Turun lumitilanne on niin heikko, että virtsan karkailuja sai oikein etsimällä etsiä mustasta maasta. "Mustaa, pikkumustaa... Jade-Diiva, auuuu" keskity Urpo keskity!"

Jälleen oli Pernon sonnilla keskittymishäiriöitä. Erilaiset naisten vedot pyöri nuoren miehen viriilissä mielessä. Lääkityksen tasoa tulee siis nostaa.

Pernon Siwan lyhtypylväs on yleinen kohtaamispaikka, joten Upin oli päästävä haistelemaan vinkit. Plösö meni kauppaan sisälle hakemaan mutusteltavaa ja Nuppi jäi Palkkiometsästäjän kanssa kytikselle. Tolppaan oli jättänyt viestin eräs vanhempi käppänä-herra, jonka holhooja on Caribialla hankkimassa perheelleen koiran keksit. Kyseinen kylpylä on siis täynnä ja kaiken lisäksi yliuukattu. Urpo teki Hannu Karpon lailla nopean johtopäätöksen, "Joulupukki ei siis voi olla siellä." Samaan aikaan Plösö pyöri Siwan ovista ulos kantaen pizzalaatikkoa sekä järkyttävän suurta nannasäkkiä, mutisten jotain tämän vuoden pyöreistä linjoista.

Matkalla kotiin, muiden jättämät puskapissat kertoivat pikabriiffauksen jo ratkenneista mysteerioista mm. siitä, että kinkut olivat turvassa. "Kuuma kinkku... hmm, mitäköhän Jade tekee tällä hetkellä... keskity pervo, eiku Urpo!" nuori uros sparrasi itseään. Hetken jäähdyttelyn jälkeen Upin isompi ratas alkoi raksuttaa rauhallisemmin. Tämä mahdollisti järkeväen ja ehkä jopa loogisen

ajattelun. "Voisiko tontut olla koko tempauksen takana?" Urpo mietti. Nämä punanuttuiset kätyrit olivat kirjoittaneet kirjeen Joulupukin puolesta. Ovatko he kaapanneet Joulupukin? Jos ne nousevat vastarintaan?

Kuitenkin nämä puskipussit piileksivät punaposket olivat Neiti Ulpulle luvanneet vaaleanpunaisen pehmopossun ja Veetille kadonneiden pallojen tilalle uusia. Mikä ihmeen tonttujen vallankumous olikaan menossa? Oliko tontuilla puhtaat jauhot pussissa kun leipomaan lähtivät? Ja miten niin *lahjat ehtivät perille jos olette olleet kilttejä*.

Urpo oli tullut umpikujaan, siis kirjaimellisesti. Nyt oli oikaistava metsän halki kotia kohti. Kotiin päästyään peloton Palkkiometsästäjä faxasi Etsivätoimisto Etsivä Koira Löytää toimistolle viestin.

Neiti Ulpulle: "Hei rento regina, Urpolla on pehmopossua tarjolla."

Toiseksi Komissaariolle: "Joulupukki ei ole Turun Caribia-kylpylässä rauhoittumassa. Tontut epäilyjen listalle, ne eivät ole niin viattomia miltä näyttävät!"

Ovatko tontut kaiken pahan alku ja juuri? Haluaako Neiti Ulpu Upin pehmopossua? Onko kyseessä tonttujen vuosisadan salajuoni? Pukeutuuko Jade Jouluna pikkumustaan? Viedäänkö Upiltakin pallot? Jää seuraamaan Mysteerion selvitystä.

Posted in [Pernon Palkkiometsästys](#) | [3 Comments »](#)

17. Luku, Ulpu hermojen raunioilla Pirkkalassa.

joulukuu 17, 2007

Etsiväkoiratoimistolla oli tapahtunut perjantaina ikävä episodi. Etsivä Koira Löytää oli saanut pikaisen toimeksiannon: Sihteerin kaukokapula oli kadoksissa ja se olisi löydettävä viipymättä. Sihteerin televisiio ei toimisi ilman tuota kapulaa, ja sieltä olisi pian alkamassa jotain hyvää katsottavaa.

Ulpu ja Veeti ryhtyivät työhön heti. He etsivät kaukokapulaa neljä tuntia, mutta se ei löytynyt. Loppujen lopuksi sekä Sihteerin, apuun kutsuttu Herra Höpönlöpö ja etsiväkoirat olivat olleet aivan uuvuksissa etsiskelystä. Herra Höpönlöpökin, joka oli yleensä kova höpöttämään, oli kadonneen kaukokapulan mysteerin edessä aivan sanaton. Höpönlöpöherra päätti vielä katsoa sohvan alta, olisiko kapula mennyt sinne. Herra nosti sohvaa, ja Sihteerin kurkki alle, mutta mitään ei näkynyt. Sohva pistettiin takaisin alas ja nelikko jatkoi etsimistä. Kunnes jonkin ajan päästä havaittiin, että etsijöitä olikin vain kolme. Ulpu Etsiväinen puuttui. Missä oli Ulpu?

Ulpu makasi hiljaa ja liikkumatta sohvan alla. Se oli auttanut Sihteerin sohvan alle katsomisessa, mutta oli onnettomuudekseen joutunut sohvan alle jumiin. Mikä nyt avuksi? Ulpu ulputti hiljaisella surkealla äänellä ja pisti nenänsä sohvan alta olevasta rakosesta ulos. Pian Kaukon ja Ulpun katoamisesta hätäntynyt Sihteerin huomasi, että Ulpu oli sohvan alla vankina ja määräsi Höpönlöpön nostamaan sohvan uudelleen niin että Ulpu pääsi vapauteen. Mutta hyvin pian kävi ilmi, että Ulpu oli aivan suunnitlansa tästä tapauksesta. Se

ulputti ihan omituisia, eikä pystynyt ollenkaan enää lähestymään sohvaa. Ruoka ei maistunut, eikä uni liioin. Ulpu vain haahuili ympäri etsiväkoiratoimistoa ja mutisi jotain tontuista ja kinkusta. Seuraavana aamuna Sihteeri teki vaikean päätöksen ja pakkasi Ulpun autoon. Ulpu lähtisi hermolomalle lapsuudenmaisemiinsa, Lomakoti Mutaiseen Poukamaan. Lomakoti Mutainen Poukama sijaitsi kaukana kaupungista ja hälinästä kaukana Pirkkalan Perämetsissä, ja sitä piti mukava ihmisperhe. Lomakodissa oli aivan erityinen mielen sivuliikkeisiin ja järjestyksiin erikoistunut terapeuttinainen. Terapeutti haastatteli Sihteeriä Ulpun oireista ja keskusteli myös itse Neiti Etsiväisen kanssa. Diaknoosi oli varma, mutta vakava: työperäinen uupumus, eli böönautti. Ulpu oli stressannut liikaa Joulun katoamisen mysteeriä, Veetin sairaanhoitamisen parissa, raportin ja kirjeen kirjoittelussa. Viimeinen niitti Ulpun hienoon pinkkiin niittikaulapantaan oli ollut kadonnan kaukon tapaus ja sohvan alle vangiksi joutuminen. Tilaa, johon Ulpu oli joutunut, sanottiin hienommalla kielellä Tukkaholma-syndroomaksi eli panttivankitilanteen jälkeiseksi stressireaktioksi. Terapeutti suositti, että Ulpu jäisi Lomakotiin lepäämään viikonlopun yli. Raitis maalaisilma ja herkullinen kotiruoka auttaisivat varmasti. Sihteeri kirjoitti viikonlopun mittaisen hoitosopimuksen ja jätti Ulpun maaseudun rauhaan lepäilemään.

Terapeutti uskoi, että liikunta ja ulkoilu auttaisivat purkamaan Ulpun stressitilaa. Niinpä Ulpu lähetettiin Lomakodin mieshoitajan kanssa metsään pitkälle lenkille. Metsässä ei ollut autoja tai muita vaaraa tuottavia kohteita, joten Ulpu sai juoksennella aivan valtoimenaan ilman minkäänlaisia hallintalaitteita. Ulpu Etsiväinen juoksenteli mieshoitajan edellä luottavaisena ja rentona tutkien metsän hajuja. Yhtäkkiä hän kuitenkin jähmettyi ja nosti oikean etutassunsa odottavasti ilmaan:

“Kuuletko?”, Ulpu kysyi mieshoitajalta. Mieshoitaja näytti vähän hölmistyneeltä, sillä metsässä ei liikahtanut lehtikään juuri sillä hetkellä. Ulpu kuitenkin näytti kuulevan jotain ääniä, ja kohta hän näki punaisen pipon vilahtavan puun takaa. Ulpu lähti hurjaan takaa-ajoon.

“Seis tai pysähtykää!” Ulpu kiljui juostessaan puiden runkojen lomassa. Mieshoitaja yritti katsella metsään, mutta ei nähnyt mitään. Sen sijaan Ulpu näki yhä edelleen edessään kiitävän punapipoisen tyypin. Varmasti tonttu! Se pitäisi

saada kiinni ja kuulusteltavaksi.

“Juoskaa tai liikkukaa, mutta mää ammun!” Ulpu jatkoi huutamistaan. Mieshoitaja raapi mietteläänä päätään. Kuuluiko identtiteetikriisi stressisyndrooman oireisiin? Ulpu kai kuvitteli olevansa olevansa lehmä, valkoinen karvainen lehmä. Ammumisen sijaan lumisesta metsästä kuului kimeää haukkua.

Ulpu kiisi pitkin sammalmättäitä aivan yksin punanutun perässä ja huohotti: “Seis! Teidät on piiritetty! “Minulla on poliisikoira!”, vaikka komissaario Veeti Koiranen olikin jätetty kaupunkiin ja Ulpu oli aivan omillan Pirkkalan Perämetsissä. Ilmeisesti poliisikoiralla uhkaaminen säikäytti tontun. Sillä sillä punaisella sekunnilla punanuttu oli seisahtunut, itse asiassa ja Ulpu kahlitsi sen salaman nopeasti kettingillä puuhun. “Askelkin vielä niin liikahdatte”, Ulpu mutisi ja jäi vartioimaan saalistaan.

Mieshoitaja rymisteli Ulpun perässä metsäaukiolle, missä Ulpu seisoi kannon nysän vieressä takajalat täristen. Se näytti hyvin tärkeältä kertoessaan, että tässä nyt olisi yksi tonttu kuulusteltavaksi, ja se täytyy toimittaa etsiväkoiratoimistolle Tampereelle. Mieshoitaja pudisteli päätään. Voi pientä Ulpu parkaa. Aukiolla ei näkynyt muuta kuin yksinäinen kanto, ei mitään tonttuun viittaavaa edes. Hoitaja kaivoi takkinsa taskusta piikin, ja antoi Ulpulle rauhoittavaa onnellisuuslääkettä. Pian Ulpun kasvoille levisikin leveä virne ja se kiipesi mieshoitajan reppuselkään onnellisena.

Mieshoitaja kantoi Ulpun takaisin Lomakoti Mutaiseen Poukamaan ja Ulpu kiipesi saunan lauteille nauttimaan lämpimistä löylyistä. Saunan jälkeen Ulpu nukahti Lepokodin säkkituolille autuaan onnellisena ja uneksi että sai pureksittua tontusta irti totuuden Joulun katoamisesta.

Toisaalla kaupungissa komissaario Veeti Koirasen korvat olivat juuri tavoittaneet venäläisen laiskakoiran, neiti Galina Gulatsovin ulvomat terveiset. Galina olikin ollut tehokkaana! Veeti luotti aivan sataprosenttisesti Galinaan, sillä laiskakoirat olivat arvostettuja muiden koirien keskuudessa. Heidän rohkeutensa oli vertaansa vailla, sillä harva koira pystyy jahtaamaan hirviötä, painimaan karhujen kanssa ja vielä matkailemaan avaruudessa !

Veeti veti siis ylivivasi Pakkasukon epäiltyjen listalta, joka näytti taas kerran huolestuttavan lyhyeltä. Sen sijaan Galinan vinkki pallojen olinpaikasta ilahdutti Veetiä. Veeti menikin sopivaan paikkaan odottamaan, että Sihteerillä olisi asiaa yläkaapille. Ja todentotta! Kun Sihteerä avasi kaapin kurottaakseen sieltä jotain tavaraansa, Veeti näki vilaukselta kirkkaankeltaisen tennispallon. Tämä tieto riitti rauhoittamaan Veetin, tai sanotaanko että kiihdyttämään. Veeti jäi odottamaan yläkaapille ja odottamisen lomassa nukahti kuono etutassujen väliin.

Veeti heräsi vasta, kun postiluukku kolahti. Tällä kertaa hän oli niin sikeässä unessa, ettei kerinnyt tarpeeksi ajoissa ajamaan postimestä pois. Eteismatolla odotti punainen kirje. "Pikapostia Korvatunturilta", Veeti tavasi kirjekuoren päältä. "Avattava äkkiä", kuoressa luki.

Veeti Koiranen repäisi kirjeen auki ja alkoi lukemaan.

"Hei Ulpu,

Joulupukki is currently out of office. Eli Joulupukki on matkoilla.

Hän lähti kylpylään rauhoittumaan ennen Joulun lahjarumbaa, ja tulee pian toivottavasti takaisin. Tosin olisi pitänyt jo palata aikoja sitten. Ei vastaa kännykkään eikä sähköpostiin. Olemme jo hieman huolissamme täällä Korvatunturilla.

Mutta ei huolta, lahjat kyllä varmasti ehtivät perille jos olette olleet kiltejä. Sinulle siis iso vaaleanpunainen pehmopossu ja Veetille palloja.

Joulupukin puolesta

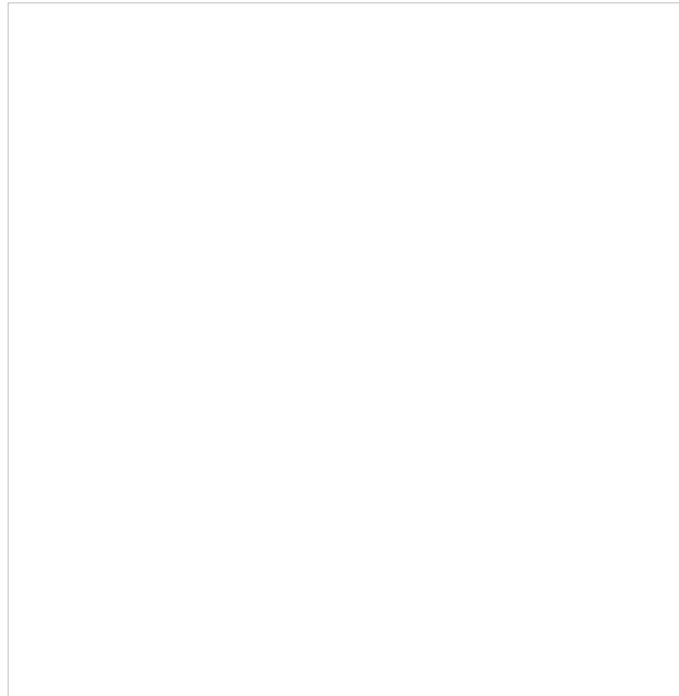
On Behalf of Santa Claus,

Tontut

ps. Voisitteko palauttaa pikakoirapostissa Nimien Kirjan? Olemme joutuneet keräämään tietoja väliaikaisesti pienille paperilapuille, ja nyt niitä alkaa olla niin paljon että alamme kohta olla sekaisin kilteistä lapsista ja tuhmista koirista.

Tämän täytyi olla aito kirje Korvatunturilta! Veetiä jännitti kovasti. Ja samalla huolestutti. Joulupukki poissa! Mihin kylpylään hän oli lähtenyt? Oliko Joulupukki kenties saanut samanlaisen työuupumuksen kuin Ulpu, joka parhaillaan veteli sikeitä Lepokoti Mutaissa Poukamassa kaukana kaupungin humusta? Vai oliko taustalla joku kaappaussalajuoni?

Veeti tutkaili vielä tarkasti kirjekuorta. Tällä kertaa se näytti erilaiselta kuin se minkä Etsivä Koira Löytää oli saanut sinä päivänä kun seikkailu alkoi:

Postileimakin näytti aidolta:

Arctic Circle Special Postmark

Minne Joulupukki on lähtenyt kylpemään? Joko Joulupukin varpaat ja korvat ovat puhtaat? Ehtiikö Nimien Kirja takaisin Korvatunturille? Entä onko Ulpun olo viikonlopun jälkeen rento ja levännyt? Nähdään huomenna!

Posted in [Etsivätoimisto Etsivä Koira Löytää](#), [Lepokoti Mutainen Poukama](#) | [2 Comments](#) »

16. Luku, Galina G, venäläinen pulmanratkoja rientää apuun

joulukuu 16, 2007

Itäsiiperilainen Laiskakoira, Venäläinen Neiti Etsiskelijä Galina G makoili koppinsa katolla Lempäälässä pienessä kyläpahasessa, kun tuuli toi mukanaan kiinnostavan viestin Tampereen suunnalta. Saatuaan koko haisevan aineiston haltuunsa se vetäytyi koppinsa lämpöön mietiskelemään. Nyt kun ei tarvinnut etsiskellä metsistä hirviäkään, niin ajan voisi mukavasti käyttää arvoituksen ratkaisemiseen. Sisällä talossa asuvaa hienohäntä pastoriporukkaa olisi turha vaivata moisilla murheilla. Galinalla oli sentään aivot. Polveutuihan se suoraan suvusta, joka oli palvellut jopa avaruustutkimusta. Hienohäntäporukka taas yleensä jätti ajattelun väliin ja siirtyi suoraan toimintavaiheeseen. Mukaviahan ne toki ovat ja reipasta sakkia, mutta kuten sanottu – ajattelemaan niistä ei juuri ollut. Kuutamolla hienohäntäporukka oli useastikin, mutta se nyt on pikkuisen eri asia kuin avaruusmatkat.

Galinan Esi-isä, avaruuskoira Laika

Johtolankoja ja vihjeenpätkiä tuntui vaan olevan niin kovin paljon. Syyllisten ja tutkinnanhaarojen karsiminen helpottaisi tutkimustyötä kummasti, mietti Galina.

Ensimmäinen johtolanka oli luonnollisestikin etsivätoimistoon saapunut kirje. Kuka onkaan sen takana, ja mitkä ovat hänen tarkoitusperänsä? Aito Joulupukki ei allekirjoittaisi kirjettä nimellä Sir Christ T Mas, sen Galina tiesi, sillä hänen pienellä kaksijalkaisella ystävällään Repellä, oli aito, Korvatunturin Joulupukilta tullut kirje ja siinä oli allekirjoituksena Joulupukki. Repe oli viime jouluna kirjoittanut pukille kuulumisiaan ja lahjatoiveitaan ja pukki vastasi kirjeeseen. Repe säilytti Korvatunturin Joulupukilta saamaansa kirjettä tyynynsä alla. Galina oli nähnyt sen siellä monta kertaa.

Joku halusi nyt siis tehdä kiusaa pienille koirille huolestuttamalla niitä joulun katoamisella. Pienet koirat olivat Galinan ystäviä, ja Galinan ystäviä ei kiusattaisi ilman seuraamuksia. Nimien kirjaa Galina tiesi täydennettävän aina jouluaattoon sakka, joten siitä ei varsinaisesti vielä kannataisi huolestua, tsempata kannatti loppuun saakka. Tontut olivat väijyneet Galinankin kopin ympärillä jo viikkokausia. Karkureissujen suorittaminen oli entisestään vaikeutunut kun johtoportaan lisäksi pikku retket piti yrittää tehdä salaa tontuiltakin. Lisäksi naapurista oli kadonnut kissa – siinäkin olisi vissiin vähän selittämistä.

Kadonneet olivat myös Veetin pallot. Kaikille pojille pallot eivät oikein sovi. Eivät ne sopineet Galinan sittemmin sukellusonnettomuudessa menehtyneelle ystävälle, merivoimien akentti Lenskarillekaan. Jahtipäällikkö ottikin kaikki Lenskarin pallot kaappiin ylähyllylle jemmaan. Jahtipäällikkö väitti että pallot saavat Lenskarin ylikierroksille. Olisikohan Veetinkin emäntä pallojen katoamisen takana...kannataisi Veetin ainakin tarkistaa kaikki ylähyllyt. Arskan ja Jaskan tapaama poro sai Galinan mietteliääksi. Joulupukki...Enklantiin... Perinteisestihän Enklannista tultiin tapaamaan Joulupukkia Korvatunturille, mietti Neiti Etsiskelijä Galina G. Eikä pukki Galinan mielestä ollut mitenkään vanhanaikainen ajatuksiltaan noin yleensäkkään, sillä ainakin aikaisempina vuosina pukki toi lahjoja hänellekin, vaikka tiesi Galinan jakaneen koppinsa niin komean Lenskarin, kuin yhden viehkeän neidonkin kanssa. Sittemmin Galina oli kuitenkin tavannut Voittajien Näytelmässä venäläissyntyisen avaruusakentti Akimovin ja menettänyt tälle sydämensä. Galina punastui hieman kun ajatus

siirtyi akentti Akimoviin. Pian Neiti Etsiskelijä kuitenkin heräsi haaveistaan ja jatkoi ajatustyötään.

Epäiltyjen listalla olivat edellen ainakin Pakkasukko ja se lumityttö, ja kissoja ...niitä ei pitäisi unohtaa. Kissoihin tuli aina suhtautua varauksella, sillä ne osasivat olla melkoisen kieroja lurjuksia. Galinan komealla, tuuheahäntäisellä ystävällä Akimovilla oli edelleen tiiviit suhteet Venäjälle, josta Pakkasukkokin on kotoisin. Neiti Etsiskelijä Galina G päätti kysäistä Pakkasukosta viestissä, jota oli muutenkin laittamassa Akimoville pohjanmaalle. "Hei sinä komea, toimiva ja mukava. Se aika alkaa olla lähellä – tapaamme lähipäivinä. Onhan sinun pallot tallessa? Oletko kuullut Pakkasukosta, onko ollut paha Joulupukille?"

Vastaus Galinan viestiin saapuikin pian. Sen saatuaan Galina viivasi Pakkasukon yli epäiltyjen listalta. Luettuaan viestin loppuun Galinan piti lähteä ulos koppinsa katolle vähän vilvoittelemaan, sillä yhtäkkiä sille tuli kovin kuuma ja puna nousi sen poskille. Enää muutama päivä kun se taas tapaisi rakkaan Akimovinsa. Haaveillessaan Galina ei huomannut kuinka punainen hiippalakki vilahti saunan nurkan takaa. Kuu tuli esiin pilvien lomasta, Neiti etsiskelijä Galina G kohotti kuononsa ja ulvoi viestinsä kohti kuuta Etsivätoimisto Etsivä Koira löytää akenteille.

Posted in [avaruuskoira Galina](#) | [1 Comment »](#)

 [Previous Entries](#)

[Pidä blogia WordPress.comissa](#). Teeman Vermilion Christmas.

